Temps Ordinari - Vint-i-dosè diumenge

Per SilvestreF el dl., 23/08/2021 - 00:00

Dt 1-2,6-8
Jm 1,17-18.21b-22.27
Mc 7,1-8.14-15.21-23

A l'evangeli d'avui, els fariseus i els mestres de la llei demanen a Jesús quins motius poden arribar a justificar que els deixebles no segueixin la tradició dels ancians i mengin amb les mans impures. Jesús no entra en el seu terreny, sinó que va directament a la causa de la seva ceguesa denunciant, amb paraules d'Isaïes: "Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi." Precisament, d'un cor endurit o massa centrat en ell mateix és d'on surten els pensaments dolents que porten a cometre el mal i no d'allò que embruta l'exterior. Aquest és un perill, més aviat una realitat, que ens afecta a tots i totes. Si de cas, és el cor el que necessita ser rentat!

Moisès va recordar al poble que Déu els havia alliberat de l'esclavitud i els havia format en una gran nació. Havien de ser un far de llibertat i justícia per a altres nacions. L'opressió i la injustícia a Egipte ara anaven a ser reemplaçades pel seu mutu amor i cura mútua. Sant Jaume, a la segona lectura, reforça aquest missatge en dir que la veritable religió ve en ajuda dels orfes i les vídues. En altres paraules, en tenir cura dels més marginats i desfavorits, la nostra fe es torna autèntica.

Jesús condemna una religió superficial, egoista i falsa, que es converteix en un accessori de la imatge pública d'un mateix i potser un mitjà per millorar-ne l'estatus. O bé una religió que dona una seguretat més controlable, que substitueix el risc i la no-acomodació i el no instal·lar-se, que suposa creure i confiar de debò en Déu. Jesús ens desafia a practicar una santedat que arriba al cor, la santedat que té a veure amb la integritat, l'amor i el servei, la santedat que toca la profunditat del que som i ens connecta amb la humanitat dels altres.

El que Jesús ens ensenya és que observar la lletra de la llei no és suficient. Més aviat, hem d'aprofundir en el nucli dels manaments de Déu. Es tracta de complir el seu propòsit. No es tracta d'anar marcant totes les caselles correctes, sinó de posar el cor en ordre amb Déu. No es tracta de fer el mínim, sinó d'estimar els altres a costa de nosaltres mateixos.

Les Escriptures d'avui ens desafien a ser persones que demostrem la nostra fe no per meres observances externes, sinó per la profunditat del nostre caràcter i l'amplitud del nostre amor. Hem de centrar la nostra atenció directament com seguim el compassiu Jesús i com d'autèntics som en ésser el sagrament de la compassió de Déu i de la cura dels més petits i els últims.

L'Església és una reunió del poble de Déu, atret pel poder de l'Esperit Sant en l'adoració, la comunió i el servei. L'Església fa present l'amor de Crist. Som el suau abast de la mà de Déu que afirma, guareix, enforteix i eleva els uns als altres i als necessitats.

A mesura que l'Església travessa el patró del sofriment, la mort i la resurrecció de Crist, se'ns convida a deixar anar l'innecessari i mantenir-nos en l'essencial. En aquest temps de disminució i incertesa, el que hem de recordar és que només una autèntica vida de l'Evangeli ens ajudarà. Llavors, perseverem en la fe, l'esperança, l'amor, la bondat i la humilitat, mentre esperem l'obra de la gràcia i la transformació en l'Església. Que puguem créixer en el nostre autèntic ser deixebles i ser el sagrament de la presència de Déu en el món.

Que la celebració de l'eucaristia ens ajudi. Jesús ens renta els peus i els cors , se'ns dona Ell mateix com a Paraula que es planta en nosaltres i com a aliment, Cos i Sang, per a tenir el seu Esperit i la seva força. Que Jesús ens ajudi a acollir-lo amb docilitat i a posar-lo en pràctica, a ser Jesús els uns pels altres.

ETIQUETES
RELIGIÓ TRADICIÓ SERVEI